

Profesorul Nicolae Suciu este un talentat prozator, eseist și dramaturg din Dumbrăveni, județul Sibiu, născut la 16 decembrie 1951 în Viișoara, județul Mureș. A debutat în revista „Tribuna” din Cluj-Napoca în anul 1975, iar editorial în 2011. Colaborează la mai multe reviste din țară și din străinătate și a apărut într-un număr mare de antologii. Opera lui Nicolae Suciu cuprinde mai multe volume, cronici și eseuri literare, precum și piese de teatru (piese care vizează latura absurdului vieții). În afară de cele două volume de teatru apărute și de piesele de teatru publicate în revistele: „Euphorion” (Sibiu), „Vatra veche”, (Târgu Mureș), „Prosaeculum” (Focșani), aproximativ 300 de pagini de teatru așteaptă lumina tiparului.

Drama în patru acte „Fluierul lui Iancu” a fost scrisă de autorul Eurogroapei, în perioada mai-august 2022, în cinstea comemorării a 150 de ani de la moartea Craiului Munților, Avram Iancu, fiind în consonanță și cu cele precizate în „Apelul Academiei Române pentru identitate, suveranitate și unitate națională”, din februarie 2017, unde se spune:

„Să ne cinstim eroii, să fim la înălțimea lor, lăsând generațiilor următoare, tuturor locuitorilor României, o țară unită, suverană, cu dragoste pentru trecut și pentru cultura sa, cu respect de sine, stăpână pe pământul său, educată și prosperă, o țară a Europei Unite, dar cu identitate proprie, românească”. Personajul principal al piesei de teatru este profesorul Avram Ianțu, nepotul tribunului Cristian Pușcașu, căpitan al părintelui Moldovan din Mediaș, care a fost în oastea lui Axente Sever. Tribunalul Cristian Pușcașu era fostul haiduc Cristelecan, a cărui mamă era rudă cu mama lui Avram Iancu, născută Gligor.

Tribunalul Cristian Pușcașu este înmormântat în cimitirul din oraș, cimitir abandonat de pe vremea lui Ceaușescu, dar tot aici își dorm somnul de veci luptători din oastea lui Horia, dar și participanți la eliberarea Ardealului, sprijinind armata lui Puchner. Cimitirul abandonat cuprinde și mormintele luptătorilor din cel de-al Doilea Război Mondial, cum ar fi tatăl profesorului Avram Ianțu, care a luptat pentru eliberarea țării noastre și chiar și a Cehoslovaciei, ajungând până în Munții Tatra. În dialogul celor doi soți apar și referiri la evenimente triste din contemporaneitate: epidemia cu virusul SARAS COV-2 sau războiul din Ucraina (presupusa amenințare cu un atac nuclear din partea Rusiei lui Putin).

Piesa începe cu aluzii la unele consecințe ale racilelor lumii actuale, ale globalismului nivelator asupra omului, care este posibil „să nu mai vadă lumea din cauza ochilor”, la fel cum, uneori „omul veacului XXI nu mai aude cuvintele celui care spune: Cine are urechi de auzit să audă. Adică cine are minte de priceput să priceapă”. Acest „auz miraculos” este „auzul menit să-i deschidă omului, trecător cum e el pe acest pământ, toate posibilele bariere ale înțelepciunii...”. Cei care vor îmbrățișa acest „auz” vor fi salvați, dar și pentru cei „demonizați” există soluții, așa cum Iisus Hristos a salvat un fiu demonizat adus la Mântuitorul de tatăl lui (Matei, 17; 14- 21). Cei doi protagoniști ai dramei cred că, „pentru salvarea în ceasul al 12-lea, a acestei lumi aflată pe buza prăpastiei, ar trebui ca tuturor demonizaților acestei lumi să li se găsească un garant, ..., adică o persoană care să fie responsabilă pentru ei în fața Mântuitorului”.

De asemenea, ei sunt convinși că mai marii societății de azi „care vor duce Europa și întregul mapamond, de la democrație la anarhie”, sunt demonizații acestei lumi fiind chiar promotorii Sodomelor și Gomorelor actuale, care sunt legiferate, iar noutatea va fi impunerea anormalității ca normalitate. Personajele lui Nicolae Suciu consideră că soluția pentru salvarea omenirii este însuși Mântuitorul Iisus Hristos, „singurul care poate scoate demonii din om...”, dar pentru a fi aduși demonizații la Iisus Hristos este nevoie de un „tată” care „să cuteze a-l ruga pe Iisus să scoată demonii din nebunii lumii de azi, pentru a repune omenirea pe picioare”. În dialogul dintre personajele Avram Ianțu și soția sa Ana este identificat acel garant, acel „Tată al patriei române” recunoscut în persoana Craiului Munților, Avram Iancu.

Vom avea certitudinea acestui fapt când toți vom auzi fluierul Iancului, ”fluierul de cireș, singura avere care-i mai rămăsese înainte să moară”. Acțiunea dramei se petrece în cimitirul abandonat de 50-60 de ani, dar în care au fost înmormântați strămoșii actualilor locuitori ai orașului. Tot aici s-a aflat vechea biserică și școala confesională, care a fost vizitată în 1784 de către Gheorghe Șincai, corifeu al Școlii Ardelene, și de către Dimitrie Eustatievici. Aceste locuri sfinte pentru memoria înaintașilor, pentru istoria locală și națională, primăria dorește să le scoată la licitație și pe locul cimitirului abandonat (cimitir declarat ”mort” de autoritățile locale) să se construiască un supermarket și o benzinărie. Pentru a salva cimitirul, Avram Ianțu începe să sape mormântul strămoșului mort în Revoluția de la 1848, tribunul Cristian Pușcaș, fost luptător în oastea lui Avram Iancu.

Primăria îl acuză că dorește să-și facă un adăpost în cazul unui atac nuclear al lui Putin, lucru neadevărat. În cimitirul abandonat sosește și un reporter de la Radio local, pentru a-i lua un interviu lui Avram Ianțu și din discuția cu acesta și cu soția sa, Ana, acesta constată că primăria, în loc să propună studierea în școală a istoriei acestor locuri, caută să șteargă urmele istoriei, prin vânzarea terenului și prin amplasarea unor noi supermarket-uri exact pe locul bisericii și cimitirului abandonat. Reporterul este uimit de cele aflate și spune că în acest fel ”mâine-poimâine ne vor interzice să mai facem pelerinaje la Țebea, pe Muntele Găina și în satul unde s-a născut Avram Iancu...”.

Pentru a evita un asemenea scenariu malefic, Avram Ianțu vede o soluție în a demonstra că ”sufletul Craiului Munților este peste tot... Că fluierul său n-a încetat și nu va înceta niciodată să cânte”. De altfel prezența spiritului lui Iancu este benefică și pentru natura înconjurătoare: ”Câmpia noastră de-ar fi pustie, muntele nostru de-ar fi pleșuv, când trece Iancu codrul învie, câmpul cu grâne se umple de duh”. (Miron Scorobete - Când trece Iancu), (motto-ul piesei de teatru). Autorul dramei e de părere că ”cel mai mare profit al omului este conștiința de neam. Să-ți educi vlăstarele în spiritul respectului față de oștenii lui Avram Iancu și ai lui Horia, care odihnesc aici și pretutindeni, este tot ceea ce ar trebui să avem mai de preț în această lume”.

Apare și o speranță în ideea că autoritățile nu vor acorda licitația omului de afaceri austriac și locul pe care s-au aflat Biserica și cimitirul va fi salvat: Avram Ianțu găsește în groapa străstrăbunicului dinspre mamă, luptător în oastea lui Avram Iancu, un izvor. Tot pentru a evita ”pângărirea mormintelor unde zac străbunii noștri, cândva mari luptători sub stindardul eroului nostru național”, Avram Ianțu a pregătit în mod ostentativ, plantarea în acest cimitir abandonat a mai multor cruci noi, din lemn (simboluri și ele), pe fiecare cruce stând scris cu majuscule numele lui Avram Iancu. Dar, între timp licitația a avut loc și a fost câștigată, ”întâmplător” de omul de afaceri din Austria, despre care se știa de o lună că va fi câștigătorul licitației. În timpul conversației dintre Avram Ianțu, soția sa Ana și reporterul de la Radio local se aude zgomotul unui excavator și „un cetățean cu salopeta albastră” anunță că cimitirul fiind proprietate privată, trebuie părăsit, întrucât utilajele vor astupa groapa săpată cu atâta trudă de Avram Ianțu, pentru a salva de la profanare osemintele strămoșului său.

”Cetățeanul cu salopeta albastră” solicită să fie adunate și crucile cu Avram Iancu, iar Avram Ianțu și reporterul ajung la concluzia că, în aceste condiții trebuie reînfripată legătura cu imaginea lui Avram Iancu și a oștenilor lui, și că fluierul lui Iancu ”nu mai poate tăcea. A venit vremea să-i cheme pe români la deșteptare”. Iată că, în timp ce Avram Ianțu și soția sa, foști profesori de istorie, respectiv de geografie la liceul din oraș, doreau să amenajeze mormântul străbunului care luptase în oastea lui Avram Iancu, autoritățile locale (funcționarul, polițistul ș.a.) amenință că vor astupa groapa săpată, pentru a oferi terenul omului de afaceri Wolfgang Hunt din Austria. Avram și Ana încearcă să le explice reprezentanților autorității locale faptul că memoria străbunilor este prezentă în sufletul urmașilor: ”groapa asta vorbește... prin ea, vorbesc ai noștri, cei plecați în veșnicie, mâine sau poimâine o vei auzi glăsuind, dar numai după ce vei distinge fluierul lui Iancu cântând”.

Deși polițistul are ordin să-l ducă la secție pe Avram Ianțu, acesta refuză să iasă din groapă. Este adus caterpillarul (care simbolizează globalismul nivelator), dar Avram continuă să cânte din fluier lângă ”izvorul de apă vie, apărut aici, în mormânt”. Cântecele din fluier și intonarea Marșului lui Iancu: ”Iancule mare/ Bravule tare/ Cu noi să fii” sunt acoperite de vacarmul caterpillarului care se îndreaptă cu lama spre groapă și Avram Ianțu este acoperit cu pământ. Dar fluierul continuă să cânte tot mai puternic, fiind auzit de tot mai mulți oameni, care fredeonează și ei, cu lacrimi în ochi: ”Astăzi cu bucurie/ Românilor veniți/ Pe Iancu în câmpie/ Cu toți să-l însoțiți!”.

Avram Ianțu este căutat de echipele de salvare, scos din groapă și dus la spital, iar a doua zi soția sa, Ana, este chemată la Poliție, pentru declarații. Aici află că la mormântul săpat în cimitir de Avram Ianțu, ”în prezența a zeci de oameni veniți la izvorul cu pricina, cu toții ar fi auzit fluierul lui Iancu”. Oricât ar încerca autoritățile să-l oprească, fluierul nu tace, ceea ce îl determină și pe polițist să se convingă de existența unui adevărat miracol, fiind de părere ”că izvorul din mormânt, ca mare miracol, are o strânsă legătură cu oșteanul lui Avram Iancu, înmormântat acolo, altfel nu se explică

de ce fluierul nu tace”.

Iată că jertfa profesorilor Avram și Ana Ianțu nu a fost zadarnică. Tot mai mulți oameni vor veni să se adape din “Izvorul salvării noastre!” și să asculte fluierul lui Iancu, iar autoritățile se văd nevoite să anuleze licitația și astfel profanarea memoriei înaintașilor va fi oprită. Drama “Fluierul lui Iancu” este pătrunsă de la un capăt la altul, de un fior patriotic de nedescris. Figurile de stil de mare încărcătură sentimentală, simbolurile deosebit de semnificative, replicile memorabile, scenele de mare încărcătură patriotică, cu o acțiune riguroasă, emoționantă, fac din această dramă o operă literară de mare valoare. Punerea în scenă de către un regizor inspirat și vizionarea ei de către generația actuală ar constitui un real câștig pentru societatea românească.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*